

Sygn. akt X K 508/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Magdalena Barska

przy udziale Prokurator Prokuratury Rejonowej w Pruszczy Gdańskim M. J.

po rozpoznaniu w dniach 27 stycznia 2015 r., 21 maja 2015 r., 17 listopada 2016 r. sprawy L. Ż., s. S. i G. z d. Z., ur. (...) w W., pow. S.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 10 grudnia 2013 roku zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Pruszczy Gdańskim w piśmie z dnia 2 grudnia 2014 roku o niepopelnionym przestępstwie podrobienia podpisu, na dokumencie z dnia 8.11.2004 roku wiedząc, że przestępstwa nie popełniono,

tj. o czyn z art. 238 k.k.

2. w dniu 3 stycznia 2014 roku w P. przed funkcjonariuszem KPP P. w sprawie o sygn. Ds. 3355/13 będąc pouczony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania zeznał nieprawdę co do podrobienia podpisu na dokumencie datowanym 8.11.2004 r.

tj. o czyn z art. 233 § 1 k.k.

1. uniewinnia oskarżonego L. Ż. od popełnienia zarzucanych mu czynów;
2. na podstawie art. 632 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 508/15

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 listopada 2004 roku w domu M. i B. Ż. odbyło się spotkanie, w którym obok gospodarzy udział wzięli również M. S. – siostra B. Ż. oraz L. Ż. – kuzyn B. Ż.. W czasie spotkania jego uczestnicy omawiali kwestie własności gospodarstwa rolnego zajmowanego przez L. Ż., do którego roszczenia zgłaszali B. Ż. i jego siostra. Po spotkaniu, które nie doprowadziło do zawarcia ugody między skonfliktowanymi stornami M. Ż. odrębnie sporządziła oświadczenia o następującej treści: „P., 8.11.2004 r. W dniu dzisiejszym zaproponowaliśmy L. Ż. aby do końca uregulował należność za posiadłość w L.. Zaproponowaliśmy 90.000 zł (słownie dziewięćdziesiąt tysięcy złotych). L. Ż. ponownie odmówił załatwienia sprawy do końca.” Pod oświadczeniem tym podpisali się M. Ż., B. Ż. i M. S.. L. Ż. odmawiając podpisania się pod jego treścią, na tej samej kartce umieścił natomiast odrębnie własne oświadczenie o treści: „Gospodarstwo w L. kupiłem 1975r. we wrześniu od właścicieli, którzy aktualnie nie żyją. Kupiłem za 200 tysięcy złotych. W trakcie załatwiania zmarła właścicielka i sprawa utknęła w martwym punkcie.” Po czym podpisał się pod treścią własnego oświadczenia.

/dowód: zeznania świadka M. Ż. k. 13-14, 130-131;

zeznania świadka B. Ż. k. 18, 148-149;

zeznania świadka M. S. k. 33, 147-148;

kopia oświadczenia z dnia 08 listopad 2004 roku k. 30;

opinia kryminalistyczna z zakresu badania pisma ręcznego k. 38-56, 71-91/

W dniu 10 grudnia 2013 roku L. Ż. złożył w prokuraturze Rejonowej w Pruszczu Gdańskim zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa datowane na dzień 02 grudnia 2013 roku, w którym informował o popełnieniu na swoją szkodę czynu zabronionego, mającego polegać na podrobieniu jego oświadczenia i podpisu oraz podpisów B. Ż. i M. S. w dokumencie datowanym na dzień 08 listopada 2004 roku, a następnie posłużeniem się tym dokumentem w sprawie o sygn. akt I C 1156/11toczacej się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku.

/dowód: zawiadomienie z dnia 02 grudnia 2013 roku k. 3;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 66, 129, 131, 149/

W dniu 03 stycznia 2014 roku zeznając w P. przed funkcjonariuszem KPP P. w sprawie o sygn. Ds. 3355/13 na okoliczności podniesione w zawiadomieniu z dnia 02 grudnia 2013 roku zeznał, że nie podpisał się na oświadczeniu dnia 08 listopada 2004 roku podtrzymując wskazania zawarte w rzeczonym zawiadomieniu. Przed złożeniem wskazanych zeznań L. Ż. został przy tym pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, tj. o treści art. 233 § 1 k.k., co potwierdził własnoręcznym podpisem.

/dowód: zeznania świadka B. R. k. 68-69, 130;

protokół przesłuchania świadka z dnia 03 stycznia 2014 roku k. 5-5v./

Słuchany w charakterze podejrzanego w toku postępowania przygotowawczego L. Ż. oświadczył, iż nie zgadza się z opinią biegłego, z której wynika, iż to on napisał i podpisał drugie z oświadczeń w dokumencie z dnia 08 listopada 2004 roku.

W toku rozprawy słuchany w charakterze oskarżonego L. Ż. ponownie zakwestionował autentyczność dokumentu z dnia 08 listopada 2004 roku odnosząc się następnie do okoliczności nabycia przez siebie gospodarstwa rolnego w L..

Z uwagi na wymóg związku uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień odstępując do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

/vide: wyjaśnienia oskarżonego L. Ż. k. 66, 129, 131, 149 /

L. Ż. ma wykształcenie zawodowe. Jest żonaty i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Utrzymuje się z renty w wysokości 1.480 zł miesięcznie. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

/dowody: dane osobopoznawcze k. 65;

dane z rozprawy k. 128/

W toku postępowania opinię w przedmiocie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, w szczególności jego funkcji pamięciowych wydała biegła psycholog, która wskazała, iż zdiagnozowane u L. Ż. uchybienia funkcji pamięciowych mogły mieć wpływ na zainicjowanie postępowania w sprawie Ds. 3355/13 i złożenie zeznań w tym postępowaniu odnośnie autorstwa zapisku na dokumencie z dnia 08 listopada 2004 roku opatrzonego nazwiskiem oskarżonego.

W dalszej kolejności oskarżonego poddano kompleksowemu badaniu przez biegłych lekarzy specjalistów: psychiatrę, neurologa, chorób wewnętrznych i rehabilitacji, którzy wskazali min. na występowanie u oskarżonego cech zespołu otepiennego lekkiego stopnia oraz zaburzenia funkcji poznawczych w postaci obniżonej zdolności zapamiętywania informacji świeżych z jednoczesnym zachowaniem pamięci zdarzeń dawnych.

/dowody: opinia sądowo-psychologiczna k. 185-188, 235-241v.;

opinia sądowo – lekarska k. 323-333/

Sąd zważył, co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy głównej dowody, Sąd doszedł do przekonania, że ujawnione w toku postępowania okoliczności wynikające z opinii dotyczących stanu zdrowia psychicznego oskarżonego nie pozwalały na uznanie go winnym zarzucanych mu oskarżeniem czynów.

Przechodząc do omówienia zeznań B. Ż., M. Ż. i M. S. Sąd stwierdził, że wobec jednoznacznych wskazań dwóch niezależnie wydanych opinii biegłych zajmujących się badaniem dokumentów i pisma ręcznego wiarygodność twierdzeń w/w nie budziła wątpliwości. Odnosząc się do okoliczności sprawy podnosili oni w swoich zeznaniach zgodnie, że oświadczenie L. Ż., którego wiarygodność kwestionował, zostało nakreślone przez niego w czasie spotkania w domu B. i M. Ż. w dniu 08 listopada 2004 roku, nie może być zatem mowy o jego podrobieniu. Nie znajdując podstaw do podważenia omawianych depozycji Sąd w całości dał im zatem wiarę dokonując w oparciu o ich treść ustaleń w sprawie.

Zastrzeżeń Sądu nie wzbudziły również zeznania B. R. – funkcjonariusza Policji, który w dniu 03 stycznia 2014 roku odbierał od L. Ż. zeznania w toku postępowania Ds. 3355/13. W prawdzie z uwagi na znaczny upływ czasu nie był on w stanie dokładnie zrelacjonować przebiegu tej czynności, niemniej jednak podał, jak wyglądają przeprowadzane przez niego przesłuchania podkreślając, że rozpoczynając je poucza o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i pyta, czy przesłuchiwany zrozumiał treść pouczenia. Sąd doszedł do przekonania, że zeznaniom tym należy dać wiarę, zwłaszcza, że na protokole przesłuchania z dnia 03 stycznia 2014 roku pod treścią pouczeń widnieje podpis oskarżonego, potwierdzające, że został on zapoznany min. z treścią art. 233 § 1 k.k.

Sąd nie znalazł również podstaw do zakwestionowania autentyczności dokumentów w tym w postaci: danych osobopoznawczych, i kopii oświadczenia z dnia 08 listopada 2004 roku. Brak w sprawie innych dokumentów, które mogłyby podważyć autentyczność wymienionych, bądź też zakwestionować ich autorstwo i treści w nich zawarte. Mając ponadto na uwadze zgodność danych wynikających z powyższych dokumentów z treścią wyjaśnień oskarżonego, brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności wskazanych dowodów.

Sąd nie znalazł także podstaw, by odmówić wiarygodności opinii kryminalistycznych z zakresu badania pisma ręcznego i podpisów znajdujących się w aktach sprawy. Obaj sporządzający opinie biegli, działając niezależnie od siebie, doszli do tych samych wniosków, tj., że treść pierwszego oświadczenia znajdującego się na dokumencie datowanym nadzień 08 listopada 2004 roku została, nakreślona przez M. Ż., podobnie, jak jej podpis; podpis B. Ż., został nakreślony przez B. Ż., zaś M. S., przez M. S.. Co zaś się tyczy oświadczenia i podpisu L. Ż., te zostały bez wątplenia nakreślone przez oskarżonego. Wnioski wysnute przez biegłych zostały przy tym obszernie i szczegółowo umotywowane. Sąd zważył nadto, iż rzeczony opinie spełniają wymagania określone w art. 202 k.p.k., zostały bowiem wydane w oparciu o dane z akt sprawy. Tym samym zostały zachowane wszystkie wymogi stawiane tego typu opiniom i brak jest podstaw do kwestionowania jej rzetelności oraz trafności.

W kontekście powyższego należało zakwestionować twierdzenia L. Ż., który konsekwentnie utrzymywał, że dokument z dnia 08 listopada 2004 roku został podrobiony, zatem zawiadamiając o tym fakcie nie mógł dopuścić się popełnienia przestępstwa. Nie mniej jednak Sąd jednocześnie zważył, iż tak wyjaśnienia oskarżonego, jak i sam fakt złożenia przez

niego fałszywego zawiadomienia o przestępstwie, a następnie fałszywych zeznań winny być oceniane przez pryzmat wydanych w sprawie opinii odnoszących się do stanu zdrowia oskarżonego.

Na wstępie zaznaczyć należy, że opinie te – sądowo – psychologiczna i sądowo – lekarska - nie budzą w ocenie Sądu wątpliwości. Zostały bowiem sporządzone przez biegłych w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia. Zaprezentowane zaś wnioski korespondują z całokształtem materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny. Z tych względów, Sąd uznał je za miarodajne dowody na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w sprawie również na ich podstawie. Podkreślenia wymaga, że zarówno biegła psycholog, jak i biegły psychiatra zwracali uwagę na złą kondycję psychiczną oskarżanego wskazując na występowanie u niego zaburzenia funkcji poznawczych (pamięciowych). Biegła E. W. wprost zaznaczyła przy tym, iż nie sposób wykluczyć, by zaburzenia funkcji pamięciowej u oskarżonego nie miały wpływu na zainicjowanie postępowania w sprawie DS.. (...) i złożenia zeznań w tym postępowaniu odnośnie autorstwa zapisku na dokumencie z dnia 08 listopada 2004 roku opatrzonego nazwiskiem L. Ż.. Z opinii sądowo – psychologicznej wynika nadto, iż ***uwagi na złe działanie funkcji pamięciowych u oskarżonego należało przyjąć, iż choć tak w toku dochodzenia Ds. 3355/13, jak i w niniejszym postępowaniu podawał on obiektywnie nieprawdę, on sam był szczerze przekonany o wiarygodności swoich słów, relacjonował bowiem zdarzenia z 2004 roku, tak jak je zapamiętał.*** Zdaniem Sądu jest to tym bardziej prawdopodobne, iż od podpisania oświadczenia do złożenia zawiadomienia o przestępstwie upłynęło ponad 10 lat, co mogło przyczynić się do zatarcia w pamięci oskarżonego przebiegu zdarzenia.

Sąd zważył dalej, iż zarówno czyn z art. 233 § 1 k.k., jak i z art. 238 k.k. mogą być popełnione wyłącznie umyślnie, przy czym występki polegający na fałszywym zawiadomieniu o przestępstwie jedynie w zamiarze bezpośrednim. Tymczasem, jak wynika z powyższych rozważań, brak jest podstaw by przypisać L. Ż. umyślność jego przestępczego działania. Zatem choć bezspornym jest wyczerpanie znamion strony przedmiotowej obu wskazanych przestępstw, wobec niewyczerpania znamion ich strony podmiotowej, w oparciu o art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k., L. Ż. należało niewinnić od popełnienia obu zarzucanych mu czynów.

W punkcie drugim uzasadnianego wyroku, Sąd w związku z uniewinnieniem oskarżonego od zarzucanego mu czynu, kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Zarządzenia :

3. odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień,
4. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem,
5. akta przedłożyć z wpływem apelacji lub do uprawomocnienia.

G., dnia 21 grudnia 2016r.

Sędzia SR Dorota Zabłudowska